ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES DYSSORD

Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

ΕΤΡΕΜΕ ὁλόκληρη ἀπὸ τὸ θυμό της. Στεκοτανε μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της σὲ στάσι ἀνθρώπου ἕτοιμου νὰ ἐπιτεθῆ. Δυὸ βαθειὲς ρυτίδες ἦσαν χαραγμένες γύρω ἀπὸ τὰ χείλη της, παραμορφώνοντας τὸ ὡραῖο πρόσωπό της...

Ὁ κ. Γκαστὼν Φονρομὲ ἔρριξε στὴν κόρη του, τὴν Ἀρλέττα, ἕνα φοβισμένο βλέμμα. Τὸ κεφάλι του εἶχε σχεδὸν βυθισθῆ ἀνάμεσα στοὺς ὤμους του. Θὰ ἤθελε νὰ πῆ στὴν κόρη του νὰ καθήση, νὰ βγάλη τὸ καπέλλο της καὶ τὸ μαντώ της. Μὰ καταλάβαινε, ὅτι ἡ Ἀρλέττα δὲν θὰ ἔδινε προσοχὴ στὰ λόγια του.

—Μαντεύεις, βέβαια, τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου! φώναξε ἡ Ἀρλέττα.

Ὁ πατέρας της κούνησε τὸ κεφάλι του, χωρὶς ν' ἀπαντήση

—Διάβασα τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες! ἐξακολούθησε ἐκείνη Καλὰ τὰ κατάφερες!... Μπράβο σου!... Ἔγινες ἀφορμὴ νὰ κηλιδωθῆ τὸ οἰκογενειακό μας ὄνομα ἀπὸ ἕνα τρομερὸ σκάνδαλο!...

Ὁ κ. Φονρομὲ τῆς ἔδειξε μὲ τὸ χέρι μιὰ πόρτα.

—Σιγά, σιγώτερα! εἶπε μὲ ἱκετευτικὴ φωνή. Μὴ μιλᾶς τόσο δυνατά... Μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούση ἡ μητέρα σου...

—Ἔπρεπε νὰ μᾶς συλλογιστῆς πιὸ μπροστά, τὴ μητέρα μου καὶ μένα! φώναξε ἐξοργισμένη ἡ Ἀρλέττα. Ἐσὺ ὅμως φάνηκες κακὸς σύζυγος καὶ ἀφιλόστοργος πατέρας... Ἦταν τάχα καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μπερδευτῆς ἐσύ, ἕνας ἱστορικὸς συγγραφεύς, σὲ μεγάλες οἰκονομικὲς ἐπιχειρήσεις, ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνεις τίποτα ἀπ' αὐτὲς τὶς δουλειές;

Ὁ πατέρας της τὴν κύτταζε μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε ἀκόμα νὰ πιστέψη ὅτι ἡ ἔξαλλη κοπέλλα, ποὺ τὸν μαστίγωνε τώρα μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἦταν ἡ Ἀρλέττα, ἡ ἀγαπημένη του κόρη...

—Ὁ Γκὺ θὰ μὲ περιμένη ἀκόμα νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο μὲ σκί, συνέχισε ἡ Ἀρλέττα... Μόλις διάβασα τὰ φύλλα, πῆρα τὸ τραῖνο κ' ἔτρεξα ἐδῶ σὰν τρελλή, γιὰ νὰ δῶ τί θὰ κάνουμε... Κοντεύει νὰ μοῦ σαλέψη τὸ μυαλό μου ἀπὸ τὴν ταραχή μου... Καὶ ὅσο συλλογίζομαι καὶ τὴν δυστυχισμένη τὴ μαμᾶ... Πῶς θὰ δέχτηκε, ἄραγε, τὸ χτύπημα!... Δὲν μοῦ κάνει καρδιὰ νὰ πάω νὰ τὴν δῶ, νὰ τὴν χαιρετήσω...

Ὁ κ. Φονρομὲ δὲν εἶπε τίποτα.

Μὰ ἡ Ἀρλέττα ἄκουγε τὴν ἀναπνοή του νὰ βγαίνη βαρειά, λαχανιασμένη ἀπὸ τὰ μισάνοιχτα χείλη του.

—Ἀρλέττα!... τραύλισε ὁ πατέρας.

Ἡ κόρη του τὸν λυπήθηκε; Ποιὸς ξέρει... Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι χαμήλωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς της γιὰ νὰ προσθέση:

—Ἐξεδόθη ἕνταλμα συλλήψεως ἐναντίον σου!... Ἡ ἐφημερίδες γράφουν γιὰ σένα ὅτι εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους χρεωκόπους τῆς Γαλλίας!... Μᾶς ἀτίμασες ὅλους... Μᾶς ἄφησες χωρὶς πόρους ζωῆς... Καὶ δὲν συλλογίστηκες κἀν ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χαλάση ὁ γάμος μου μὲ τὸν Γκύ...Θὰ εἶνε θαῦμα ἂν ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ἐξακολουθήση νὰ μὲ θέλη γυναῖκα ὕστερ' ἀπὸ τὸ τρομερὸ αὐτὸ σκάνδαλο...

Ὁ πατέρας της ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνη.

—Δὲν μιλᾶς, βλέπω! φώναξε ἡ Ἀρλέττα. Δὲν μιλᾶς γιατὶ καταλαβαίνεις καὶ μόνος σου, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ δικαιολογηθῆς... Μὰ ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ πληρώσουμε ἡ μητέρα κ' ἐγὼ τὶς δικές σου τρέλλες...

—Ὦ! ἂν ἤξερες, παιδί μου!... ψιθύρισε ὁ κ. Φονρομέ.

Ἡ συγκίνησι δὲν τὸν ἄφησε νὰ πῆ περισσότερα.

—Τί ἂν ἤξερα;... Μήπως θὰ μοῦ πῆς τώρα, ὅτι ἤσουν βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν οἰκονομικῶν σου ἐπιχειρήσεων;... Ἄς γελάσω... Θεέ μου! τί συμφορὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ μᾶς βρῆκε... Μὲ τὶ πρόσωπο θ' ἀντικρύσω τώρα τοὺς γνωστούς μας, τὶς φίλες μου;... Πῶς θὰ ξαναπαρουσιαστῶ στὴν κοινωνία;... Ἀπάντησέ μου! Μίλα!... Πές καὶ σὺ κάτι, ἔστω γιὰ τοὺς τύπους...

Ὁ πατέρας της σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταζε μὲ βλέμμα θολό, παραζαλισμένο...

—Ἐγώ, ψιθύρισε, ἀφηρημένος.

Ἡ Ἀρλέττα τοῦ ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιά.

—Δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ καταλάβης τὴ θέσι σου! τοῦ εἶπε.

Καὶ ἔφυγε θυμωμένη, ἀφήνοντας τὸν πατέρα της μόνο, συντριμμένο ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ντροπή...

Σὲ λίγο ὁ κ. Φονρομὲ ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴ αὐτή:

«Ἀγαπημένη μου, μικροῦλα μου Ἀρλέττα,

»Ὅταν θὰ διαβάζης αὐτό μου τὸ γράμμα, δὲν θὰ ζῶ πειά... Οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί μὲ συγκράτησε χθὲς τὸ βράδυ, ποὺ ἤρθες νὰ μὲ δῆς, καὶ δὲν σοῦ εἶπα αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφω τώρα... Ἴσως νὰ μὴν εἶχα τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω... Εἶνε, βλέπεις, τόσο δύσκολη ἡ θέσι ἑνὸς πατέρα, ποὺ ἀναγκάζεται νὰ δικαιολογηθῆ στὸ παιδί του γιὰ μιὰ πράξι του, ἀδιάφορο ἂν δὲν εὐθύνεται σὲ τίποτα :...

»Εἶμαι βέβαιος, κοροῦλα μου, πὼς δὲν θὰ κατάλαβες τί κακὸ μοῦ ἔκανες χθὲς τὸ βράδυ, μὲ τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπες... Ἂς εἶνε, σὲ συγχωρῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου — καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ μὴ σὲ βασανίση ἡ σκέψις ὅτι ἐσὺ εἶσαι ἡ ἀφορμή, ποὺ ἔλαβα τὴν ἀπελπισμένη αὐτὴ ἀπόφασι... Ὄχι, ὄχι, παιδί μου ! Δὲν πρέπει νὰ σὲ τυραννήση πολὺ ἡ ἀνάμνησι τοῦ πατέρα σου... Εἶσαι νέα, ἔχεις ἕνα μνηστῆρα ποὺ σ' ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀγαπᾶς.... Εἶνε προτιμώτερο ν' ἀφιερώσης ὅλες τὶς σκέψεις σου γιὰ τὴ μελλοντική εὐτυχία σου... Ὡστόσο, θέλω νὰ σοῦ δώσω ὡρισμένες ἐξηγήσεις, νὰ σοῦ πῶ τί ἔκανα μέχρι σήμερα γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴ μητέρα σου, θέλω νὰ μάθης γιὰ ποιὸ λόγο ξέπεσε τόσο χαμηλὰ ὁ δυστυχισμένος ὁ πατέρας σου...

»Ὅταν ἀποφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὴ διπλωματική καρριέρα, γιὰ ν' ἀφοσιωθῶ ὁλόκληρος σὲ ἱστορικὲς μελέτες, γιὰ τὶς ὁποῖες αἰσθανόμουν ἀνέκαθεν μεγάλη κλίσι, φαντάσθηκα ὅτι θὰ εὕρισκα, ἐπιτέλους, τὴν ἡσυχία μου... Μὰ βγῆκα γελασμένος στὶς προσδοκίες μου. Ἡ ἐπισφαλὴς ὑγεία σου — ἤσουν μικρή, ἀδύνατη καὶ φιλάσθενη—μᾶς ὑποχρέωνε νὰ περνοῦμε τὸν περισσότερο καιρό μας στὴν ἀκροθαλασσιά, σὲ λουτροπόλεις. Ἡ ζωὴ ὅμως στὰ κέντρα αὐτὰ δημιουργεῖ μερικὲς ὑποχρεώσεις, στὶς ὁποῖες δὲν μπορεῖ ν' ἀντιταχθῆ ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει ἀνάγκη μονώσεως καὶ ἡσυχίας, γιὰ νὰ γράψη ἱστορικὲς μελέτες. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ περνᾶτε μαζύ μου ζωὴ μονότονη καὶ κλεισμένη, ἐπέτρεψα στὴ μητέρα σου νὰ πιάση γνωριμίες μὲ διαφόρους κυρίους, γιὰ νὰ τῆς κρατοῦν συντροφιά... Θὰ θυμᾶσαι, βέβαια, αὐτὴ τὴν περίοδο τῆς ζωῆς σου, γιατί τότε ἔκανες τὶς πρῶτες κοσμικὲς γνωριμίες σου...

»Μιὰ μέρα ἡ μητέρα σου μοῦ συνέστησε ἕναν τύπο, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ἐνθουσιάσει μὲ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν ἐξυπνάδα του. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὁ Σὲρζ ντὲ Σαίντ Ἀνγκραντς — θὰ κατάλαβες ὅτι γι' αὐτὸν σοῦ κάνω τώρα λόγο — μοῦ ἔκανε καὶ μένα πολὺ καλὴ ἐντύπωσι, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδα... Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι εἶχα πέσει στὰ χέρια ἑνὸς ἀπατεῶνος...

»Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀρραβωνιάστηκες μὲ τὸν Γκύ. Ὁ δεσμός σου αὐτὸς μ' ἐπεβάρυνε μὲ πολλὰ ἔξοδα, ἔξοδα δυσανάλογα μὲ τοὺς πόρους μου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, βρέθηκα σὲ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσι. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ Σὲρζ φάνηκε πρόθυμος νὰ μ' ἐξυπηρετήση. Μ' ἔβαλε νὰ διαθέσω ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ μικρά μου κεφάλαια σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις. Τὰ κέρδη ποὺ πραγματοποίησα ἀπὸ τὶς δουλειὲς αὐτές, μοῦ ἔδωσαν θάρρος καὶ ὄρεξι. Κι' ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα τὰ δικά σου καὶ τῆς μητέρας σου ἄρχισαν νὰ γίνωνται ὁλόενα καὶ πιὸ μεγάλα, ὑποχρεώθηκα στὸ τέλος — γιὰ νὰ μὴ σᾶς στερήσω τίποτε, γιὰ νὰ σᾶς ἐξασφαλίσω ὅλες τὶς ἀνέσεις σας — νὰ ἀκολουθήσω τὶς συμβουλὲς τοῦ Σὲρζ καὶ νὰ γίνω μέτοχος σὲ τρεῖς Ἑταιρεῖες, ποὺ διηύθυνε αὐτός. Κι' ἔτσι ἐγώ, ὁ φιλήσυχος ἄνθρωπος, ποὺ μοναδική ἐπιθυμία εἶχα νὰ περάσω ὅλη μου τὴ ζωὴ μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀφοσιωμένος στὶς μελέτες μου, βρέθηκα ξαφνικὰ μπλεγμένος στὸν ἴλιγγο τριῶν μεγάλων οἰκονομικῶν ἐπιχειρήσεων, γιὰ τὸ δικό σας τὸ χατῆρι !...

»Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρεις, παιδί μου, ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Ὁ Σὲρζ ἐξαφανίστηκε, παίρνοντας μαζύ του ὅλα τὰ κεφάλαια καὶ ἀφήνοντας σὲ μένα μονάχα τὶς εὐθύνες, τὴν ἀτίμωσι, τὴν καταστροφή...

»Μὴ φαντασθῆς, κοροῦλα μου, ὅτι μ' αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφω, ζητῶ νὰ δικαιολογηθῶ ἀπέναντί σου... Κάθε ἄλλο... Ἁπλῶς θέλω νὰ σὲ πληροφορήσω τί ζήτησε νὰ κάνη ὁ δυστυχισμένος ὁ πατέρας σου γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴ μητέρα σου. καὶ τί δὲν μπόρεσε νὰ κάνη...».

Μὰ ὁ κ. Γκαστὼν Φονρομὲ δὲν ἀποτελείωσε τὸ γράμμα του. Στάθηκε λίγο ἀκίνητος μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι καὶ ὕστερα ψιθύρισε, χαμογελῶντας μελαγχολικά:

—Γιατί τὸ γράφω αὐτὸ τὸ γράμμα; Ἡ Ἀρλέττα δὲν θὰ μπορέση νὰ μὲ καταλάβη... Θὰ μὲ νομίζη πάντα ἔνοχο...

Πῆρε τὴν ἐπιστολὴ καὶ ἄρχισε νὰ τὴν σχίζη μὲ μηχανικὲς κινήσεις. Σηκώθηκε ὄρθιος καὶ πέταξε τὰ μικρὰ κομμάτια στὸ τζάκι, στὸ ὁποῖο ἔκαιγε μιὰ καλὴ φωτιά... Ὕστερα, ξαναπλησίασε στὸ γραφεῖο του. πῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα περίστροφο, ἀκούμπησε τὴν κάννη στὸν δεξιὸ κρόταφό του...

—Ἀρλέττα, κοροῦλα μου!... τραύλισε

Καὶ πίεσε τὴν σκανδάλη τοῦ ὅπλου...

Ὁ κ. Φονρομὲ ἔρριξε στὴν κόρη του ἕνα φοβισμένο βλέμμα...

—Ὁ Γκὺ μὲ περιμένει νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο μὲ σκί...

—Ἡ μητέρα σου γνωρίστηκε στὴν λουτρόπολι μὲ διαφόρους κυρίους...